

GENEVA LEE

ROYAL

KRÁLOVSKÁ SÁGA

PLNÁ SEXU

Vášeň

KNIHA PRVNÍ

Vášeň

**KRÁLOVSKÁ SÁGA
PLNÁ SEXU**

Copyright © 2014 by Geneva Lee

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Vratislav Kohout, 2022

Cover © Punch Design, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1874-0 (pdf)

GENEVA LEE

Vášeň

**KRÁLOVSKÁ SÁGA
PLNÁ SEXU**

KNIHA PRVNÍ

*Dívám,
které potřebují novou pohádku*

Polkla jsem doušek šampaňského a můj pohled se rozlétl po vyzdobených stěnách kuřárny. Shora na mě zíral portrét vévody nebo nějaké jiné důležité osoby s krajkovým fiží u krku, odsuzující mě jako podvodnici. To, že jsem nedávno promovala na Oxfordu, neznamenal, že patřím do exkluzivního klubu absolventů univerzity. Většina ostatních totiž pocházela z bohatých poměrů a rodin s dlouhou tradicí, a i když má rodina podle obecného mínění bohatá byla, na rozdíl od většiny mých druhů účastnících se promoční oslavy jsme neměli slavné rodové jméno ani šlechtický titul. Dopila jsem a přitom jsem v duchu proklínala svou nejlepší přítelkyni Annabelle, která mě přesvědčila, že moje účast bude dobrý nápad.

„Claro, tady jsi!“ Annabelle kolem mě zakroužila jako jestřáb, zaryla mi své perfektní nehty do paže, aby mi zabránila v útěku, a vlekla mě přes místnost přímo ke skupince mladíků. Navzdory tomu agresivnímu pohybu byla ztělesněním decentnosti, své blond vlasy měla stále upravené do skvostného drdolu vzadu na šíji a spousta jejího náhrdelníku pod ním spočívala v dokonalé symetrii. Na Annabelle bylo totiž dokonalé všechno, od jejích osmicentimetrových podpatků až k tříkarátovému diamantu třpytícímu se na její levé ruce. „Chci, aby ses konečně seznámila s mým bratrem Johnem.“

„Zrovna teď nehledám přítele, Belle, teď hodlám budovat kariéru, pamatuješ?“ připomněla jsem jí.

I když má nová práce u Peterse a Clarkwella oficiálně ještě nezačala, nepotřebovala jsem muže, aby mě rozptyloval.

Belle to věděla, ale stále trvala na tom, že se s ním musím seznámit. Navzdory svému vzdělání byla vychována ve víře, že nejlepší perspektiva mladé dívky tkví v manželství.

Ten koncept jsem dobře znala, moje matka vyznávala podobné bludy.

Belle na mě mrkla přes rameno. „Ale mohla by ses trochu bavit. John stejně pořád pracuje a je to skvělá partie. Mohla bys být baronka.“

„Ne každý zakládá přitažlivost na penězích a moci,“ řekla jsem potichu, abych neurazila tu spoustu mocných a bohatých lidí, kteří mě obklopovali.

Belle se náhle zastavila a já do ní vrazila. Obrátila se ke mně a zašeptala mi do ucha: „Už sis někdy užívala s bohatým a vlivným mužem? Šla jsi s nějakým takovým do postele?“

Kousla jsem se do rtu a rozhlížela se kolem. Nebyla jsem si jistá, jak bych měla odpovědět. Belle věděla, že jsem spala jen s jedním mužem, svým expřítelem, který nebyl ani bohatý, ani vlivný. Daniel kvůli tomu trpěl příliš velkou ukřivděností. Zatímco já jsem se často cítila v Oxfordu mezi všemi těmi zbohatlíky podřadně, jeho naplňoval jen vztek. Já přinejmenším v dobrých poměrech vyrůstala. Zamrazilo mě v zádech, když jsem si vzpomněla, jak ošklivým způsobem dospěl náš vztah ke svému konci. Ukončila jsem to během zimních prázdnin, ale i po měsících jsem se při pomyslení na Daniela otrásla. Belle si toho všimla a povzdechla si.

„Daniel se nepočítá,“ řekla. Dokonalá porcelánová pleť mezi jejím odborně vytvarovaným obočím se v zamyšlení svrátila. Zavrtěla hlavou, jako by setřásala nechutnou vzpomínku, a obdařila mě potutelným úsměvem. „Kdybys byla v posteli s takovým mužem, o jakém mluvím, věděla bys.“

„Vážně mě znepokojuje, že svého bratra považuješ za vhodného adepta na něco takového,“ poznamenala jsem a dramaticky jsem zvedla obočí. „Jak jste si vy dva blízci?“

„Nesmysl.“ Pleskla mě po paži, ale na tváři stále měla ten šibalský úsměv. „Jen mám o tebe starost, Claro. Potřebuješ si dobře zašukat.“

Měla jsem podezření, že má něco za lubem, ačkoli do této chvíle onu konkrétní záležitost nezmínila. Bývala mojí spolubydlící v době, kdy jsme s Danielem prožívali tu nejhlubší krizi. Nejenže schválila náš rozchod, ale od té doby nade mnou bděla jako kvočna, brávala mě na nákupy a představovala mě novým lidem. Bylo jen otázkou času, než se pokusí zařídit mi nějaké rande. Říkala jsem si, že bych měla být vděčná, že s prosazováním svých dohazovačských plánů počkala, než jsem za sebou měla závěrečné zkoušky a oficiálně jsem odpromovala.

„Belle, já teď vážně chlapa nepotřebuju,“ řekla jsem tak pevně, jak jen to šlo. Doufala jsem, že se problém uklidní, ale zároveň jsem věděla, že na její nátlak zatraceně nikdy nepřistoupím.

Odbyla mou námitku mávnutím ruky. „Potřebovat a chtít jsou dvě rozdílné věci, drahoušku. Nikdy je nezaměňuj.“

Než jsem mohla v námitkách pokračovat, pokynula vysokému a poněkud neohrabanému muži, aby se k nám připojil. John byl zjevně jejím starším bratrem, o čemž svědčila i jeho ustupující vlasová linie, a nebylo pochyb o tom, že má peníze. Nějak se mu podařilo spárovat nejdražší a nejnudnější prvky současné módy do jednoho pofidérního, ale očividně nákladného outfitu. Rolexky a mokasíny Berluti byly zkombinovány s tvídovým sakem Harris v duchu z osmdesátých let. Vypadal, jako by se nemohl rozhodnout, zda stráví den na lovu nebo na obchodních schůzkách.

A takhle se oblékl na večírek.

„Ty musíš být ta slavná Clara,“ řekl John a podal mi ruku. Na okamžik se zdál nerozhodný, má-li ji políbit nebo mi s ní potřást.

Výsledkem byl ochablý a zpocený stisk. John mohl vydělávat jmění a mít titul, ale nezapůsobil na mě jako činorodý člověk. „Belle mi o tobě všechno vyprávěla. Diplom v oboru společenských věd, je to tak?“

„Ano.“ Už jsem mu chtěla svou ruku vytrhnout, ale netušila jsem, jak to udělat.

„Vidíš se jako další Matka Tereza?“ zeptal se a položil druhou ruku na naše volně sevřené dlaně. Tím vůbec ničemu nepomohl.

„A pokud řeknu ano?“ Moje otázka byla smělá a Belle vedle svého bratra překvapeně zamrkala. Nepodobalo se mi, abych byla tak sebevědomá, a ještě k tomu před cizím člověkem. Ale tohle mi dala univerzita. Nyní jsem měla titul z přední vysoké školy a velmi ambiciózní nové zaměstnání. Už jsem nebyla tou stejnou dívkou jako dřív. Nemohla jsem jí být. Nedovolila bych to.

„Jsi příliš krásná na to, abys byla jeptiškou,“ řekl John. Hrud' se mu trochu dmula, když dodal: „Já jsem se nedávno kvalifikoval jako advokát.“

„Fascinující,“ prohlásila jsem nepřítomně, vytrhla svou ruku z jeho a rozhlížela jsem se po místnosti. „Pokud mě omluvíš, zahlédla jsem...“

Vnikla jsem do davu dříve, než by snad mohla Belle přivést úředníka, který by dokončil obřad zásnub, s vědomím, že o jejích pokusech zařídit mi budoucnost si s ní budu muset vážně promluvit.

Navzdory Bellinu vzdělání ji její rodiče nasměrovali k co nejrychlejšímu uzavření sňatku. Poněkud archaický důsledek toho, že máte šlechtický titul. Možná s nimi v tomto ohledu bojovala, ale zdálo se, že to vlastně docela spokojeně zvládá, zejména od chvíle, kdy se zasnoubila s oblíbencem dvora. Ale já jsem na vdávání nemyslela, a ani jsem nechtěla, zvláště po vztahu s Danielem. Kariéra pro mě představovala lepší cestu. Bezpečnější, daleko více naplňující a rozhodně méně chaotickou.

Dav mě pohltit a poskytl mi ochranu před Belliným dohazovačstvím, ale zároveň mi zcela znemožnil odejít. Když jsem se snažila protlačit k chodbě, srdce mi divoce bušilo. Klesla jsem u stěny, zhluboka se nadechla a stáhla ze sebe jednoduchý černý plášť, který jsem si půjčila od Belle navzdory jejímu názoru, že je příliš tmavý. Byl jednou z mála věcí v jejím šatníku, která odpovídala jejímu věku. Na rozdíl od ní můj vlastní šatník sestával z džínů, svetrů a několika krásných, na míru ušitých sak. Belle povětšinou vypadala jako filmová hvězda, zářila přímo úměrně k tomu, kolik peněz měla. Ale zbytek její garderoby tvořily kostýmky, které dělaly dojem, jako by je ukradla samotná královně matce. Měla jsem štěstí, že jsem našla tohle, i když jsem předpokládala, že si to zřejmě pořídila na pohřeb.

Zavanula ke mně exotická kořeněná vůně. V téhle zatuchlé staré budově, kde bylo kouření zakázáno dokonce i v kuřárně, jejíž název tak pozbyl smyslu, to bylo zcela nepatřičné. Značky zakazující kouření jsem viděla snad v každé místnosti, ale někdo to zjevně přehlédl. Vzhlédla jsem, když jsem si náhle uvědomila, že ten kouř vlastně znamená, že nejsem sama, a podvědomě jsem sevřela ruku na hrudi, když jsem ho zahlédla. Není kouře bez ohně... a... panebože... on vážně kouřil.

Ten muž postával u dveří otevřených na terasu, v koutku úst ne dbale držel tenkou hřebíčkovou cigaretu a na jeho pěkně tvarovaných rtech setrvával zamyšlený úsměv. Světlo pronikající za jeho zády mu vrhalo stín na tvář, ale povšimla jsem si linie pevné čelisti a náznaku modrého odstínu očí. Nepotřebovala jsem vidět víc, aby mi došlo, že tohle je jeden z těch bohatých a mocných mužů, o kterých Belle mluvila. Byl přesně takový, jak se o něm zmiňovala při naší nedávné debatě. Vyzařovalo to z něj – bohatství, autorita a mužnost – a moje tělo na to reagovalo. Mé zrádné kroky mě k němu zanesly blíž. Nyní jsem ho viděla lépe a zjistila jsem, že ho charakterizuje ještě něco – byl navíc hezký, až to nebylo fér.

Jeho tvář by rozplakala anděly a bohy by přiměla pustit se do boje. Ostře řezané rysy, zvýrazněné opálenou pletí, hovořily o dalekých slunečných plážích. Tmavost jeho vlasů nezpůsoboval stín, v němž stál. Skutečně byly téměř černé a nepořádně rozčuchané a já si pomyslela, jak bych je prohrábla, když by se mé tělo tisklo k jeho.

Vzpamatuj se, nařídila jsem si. Už nějakou dobu jsem s nikým nespala, ale takhle reagovat na úplně cizího člověka bylo trapné, i když nemohl vědět, o čem přemýšlím. Ale samozřejmě z arogantní, avšak svůdné křivky jeho úsměvu bylo patrné, že to ví naprosto jasně. Jenže jeho oči se nesmály, divoce planuly. V jeho pohledu jsem vnímala hlad, jako by byl můj vlastní, a moje útroby sevřela touha. Měla jsem si ho držet od těla. Měla jsem to tušit.

Navíc to kouření v pánském klubu představovalo naprosté ignorování pravidel. A ostatních lidí.

„Netušila jsem, že je zde dovoleno kouřit,“ řekla jsem. Zněla jsem jako naprostý nezdořák, ale už jsem měla po krk privilegované vrstvy, která si ohýbá pravidla podle svých rozmarů. Navíc něco ve způsobu, jakým se na mě díval, naznačovalo, že pro něj nejsem víc než nějaký předmět – hračka, s kterou si chce hrát.

„Omlouvám se,“ ušklíbl se, ale jeho pobavený tón nepřekryl kultivovanost jeho hlasu. „Nahlásíte mě kvůli nevhodnému chování?“ Ustoupil, takže se ocitl na terase, čímž našel způsob, jak uvolněnou formou omezení dodržet. Ale mně se zdálo, že mi tím jen chtěl udělat radost. Nepřipadal mi jako někdo, kdo by si dělal starosti s přestoupením nějakých nařízení. I když jsem mu už neviděla přímo do očí, cítila jsem, jak se do mě propaluje jeho pohled. Zmátlo mě to, moje emoce se zmítaly mezi naštaností a dívčím vzrušením. „Nechci vám přivodit problémy.“

Otočil se ke mně, znovu tak odhalil svou výraznou tvář a na rtech se mu usadil škodolibý úsměv, v němž se zableskla řada dokonalých zubů. „To bychom nechtěli.“

Z rozpaků se mi nahrnula krev do tváří. Chtěla jsem mu ten divoký úšklebek zahnat ze rtů, ale tu představu jsem vypudila z mysli. Na světle mi připadal povědomý. Jako bych ho už někdy viděla. Možná dávný spolužák? Mohla bych si ho pamatovat, pokud by chodil na stejnou fakultu. Ale nebylo možné, abych si nevšimla jeho průzračně modrých očí nebo těch rozcuchaných tmavých vlasů, které překračovaly hranici mezi uhlazeností a stylem popové hvězdy. S těmi širokými rameny uvězněnými v perfektně střiženém obleku a s tím, jak dobře vypadal, nepatřil k mužům, na které bych mohla jen tak zapomenout. Tak odkud jsem ho mohla znát – a přitom vlastně neznat? Můj pohled spočíval na jeho rozepnutém límečku a uvolněné kravatě, představovala jsem si, jaké by bylo rozepnout i ten zbytek knoflíků a strhnout z něj košili. Při té myšlence jsem se kousla do spodního rtu.

Vážně tady teď stojím a fantazíruju o naprosto cizím muži, a přímo před ním? Koneckonců, možná měla Belle pravdu. Dál jsem na něj zírala a on zvedl obočí. Rychle jsem odvrátila pohled, zahanbená tím, že mě přistihl. Jistě, při tom, jak vypadá, na něj někdo takhle zírá asi docela často. Nepotřeboval vědět, že mě naprosto vyvedl z míry. I když pravděpodobně věděl dost dobře, že ten jeho křivý úsměv je naprosto neskutečně sexy.

„Myslím, že bych vás měla varovat před nebezpečím kouření,“ poznamenala jsem a přála si, aby cítil tu míru ponížení, která mnou proudila. Zároveň jsem však zoufale toužila, aby naše konverzace plynula dál. Nechtěla jsem ho nechat odejít.

„Nebyla byste první, zlatíčko.“ Típl ale cigaretu a zahodil ji do nejbližšího koše. Ten pohyb byl ladný a sebejistý, jako by mu bylo jasné, že nemůže minout – jako by se všechno kolem přizpůsobovalo jeho potřebám.

Byla jsem už docela přesvědčená o tom, že ho znám, ale ať už to byl kdokoli, žertoval na můj účet. „Už jsme se někdy potkali?“

„Myslím, že bych si vás pamatoval,“ podotkl, jeho oči zamrkaly, když promluvil, jejich magnetizující energie nabrala na síle a mým tělem projelo zachvění. „Je pravděpodobnější, že mě předchází moje pověst.“

„Takže sukničkář?“ zeptala jsem se. To by mě nepřekvapilo.

„Něco na ten způsob.“ V jeho slovech zazněla narážka. „Co dělá americká dívka na tomhle snobském místě?“

Okamžitě jsem ztuhla v obranné pozici, kterou ve mně obvykle podobná poznámka vyvolala. Ale cítila jsem, že to z jeho strany není povýšenost, jen zvědavost, a tak jsem se přinutila k úsměvu.

„Ve skutečnosti jsem britská občanka. I když jsem vyrůstala ve Státech. Moje matka je Američanka. S otcem se seznámili, když studoval na Berkeley.“

Přestaň mu vyprávět svůj životní příběh, napomenul mě tenký nepřijemný hlásek, který byl mým kritikem v každém bdělém momentu.

„A také Kalifornňanka,“ řekl neznámý. „Nedokážu si vysvětlit, jak jste mohla vyměnit pláž za starý deštivý Londýn.“

„Mám ráda mlhu.“ Byla to pravda, ale jen co jsem to přiznala, začervenala jsem se. Šlo o bláhový důvod, ale on naklonil hlavu, jako by ho to zaujalo. Přistoupila jsem o krok blíž a podala mu ruku. Možná očekával, že se navzájem formálně představíme. „Mimochodem, jsem Clara Bishopová.“

„Rád vás poznávám, Claro Bishopová.“ Uchopil mou ruku a bez váhání ji zvedl ke rtům. Proběhl mezi námi elektrický výboj, vzduch v místnosti zapraskal, když mi ten pocit pronikl do žil a šířil se dál, až se mi zatočila hlava. Touha mi proplula krví a všechno to napětí se mi hromadilo v břiše.

Chtěla jsem se odtáhnout. Ne, *musela* jsem se odtáhnout.

V hlavě mi zněla Bellina slova. Jenže jsem nechtěla, aby se mě přestal dotýkat. Toužila jsem se v něm rozplynout a silně jsem to

zvažovala, když vtom právě halou procházela nějaká krásná blondýna a s pohledem upřeným na nás se zastavila.

Musela jsem vytrhnout ruku z jeho dlaně, pokud jsem chtěla přerušit to elektrizující napětí mezi námi, ale když jsem ji uvolnila z jeho sevření, chytil mě za paži a prudce mě k sobě přitiskl. Jeho rty začaly drtit ty moje s naléhavostí, o níž jsem byla přesvědčena, že existuje jen ve filmech. Silné paže se mi ovinuly kolem pasu, majetnicky mě svíraly, jak si mě přitáhl blíž. Chutnal po hřebíčku a bourbonu, divokých nocích a lehkomyšlných rozchodech, a když mi vklouzl jazykem do úst, instinktivně jsem rozevřela rty. Jeho polibek byl energický, dominantní a mně došlo, že jsem zcela v jeho moci, moje tělo se tisklo k jeho, jak jsem v žáru našeho objetí roztávala.

Jazykem mi líně přešel zuby a má ústa se mu otevřela ještě více. Přijal to, vsunul jazyk hlouběji, vtáhl do úst ten můj a jemně ho vsál, aby ho zachytil. Nohy se mi podlomily, až se mi zdálo, že klesnu na podlahu, on mě však k sobě přitiskl silněji, jeho pevné tělo mě podepřelo. Ruka mu sklouzla z mého pasu k prohlubni mých zad. Díky tomu důvěrnému gestu jsem se vzpamatovala, vjela jsem mu prsty do hebkých vlasů a pokračovala v polibku. Byla jsem přesvědčená, že bez jeho těla tisknoucího se ke mně bych se snad mohla nadobro vypařit.

Když mě konečně pustil, bylo to příliš brzy, třebaže mě dosud podpíral rukou v kříži. Klopýtla jsem o krok zpátky, ale držel mě pevně, jako by předvídal mou reakci. Jistě, muž, který takhle líbá, už se pravděpodobně naučil, jakou reakci očekávat. Nemohla jsem si pomoci a napadlo mě, že by měl být označen etiketou:

Pozor! Obsah je nadmíru vzrušující!

Snažila jsem se z jeho tváře vyčíst, proč mě políbil, dokonce celé mé tělo toužilo po jeho chuti, ale zahlédla jsem jen drsnou vášeň hořící v jeho očích. Vzalo mi to dech a na okamžik jsem nebyla schopna slova.

„Proč?“ Otázka, která mi vyklouzla, byla zároveň vyřčenou myšlenkou i obviněním.

„Mé důvody rozhodně nejsou rytířské,“ řekl, a aby své přiznání zdůraznil, odtáhl ze mě ruku. Zachvěla jsem se nad ztrátou kontaktu, nechtěla jsem, aby ho přerušil. „Ta žena, to byla z mé strany mimořádně velká chyba.“

„Políbil jste mě, abyste se vyhnul své bývalé?“

„Nenazýval bych ji přímo svojí ex, ale i přesto se omlouvám.“ V jeho slovech nebyl ani náznak lítosti. Jeho pohled zchladl, tavící se modrý oheň nyní ztvrdl v safíry. Přikročil ke mně, ale pak zaváhal a vydal se směrem na terasu. Ta změna mě znejistila a uvědomila jsem si, že chci, aby mě znovu líbal, věděla jsem, že mě ta touha zcela prostoupila. Rozhostilo se ticho, a přesto, že nepromluvil ani se mě znovu nedotkl, srdce mi zase začalo bít tak prudce jako lapenému zvířeti, které se snaží dostat na svobodu.

„Gratuluji vám k promoci,“ prohlásil.

Změna tématu mě přiměla upamatovat se, kde to vlastně jsem a proč. Když se mě dotýkal, celý svět totiž náhle zmizel. Až nyní jsem si vzpomněla, že o tom muži, který by si mě před pár minutami klidně mohl vzít přímo tady u zdi, kdyby chtěl, nevím vůbec nic. „Vy také patříte k absolventům?“

Rychle si zakryl ústa rukou, ale neunikl mi úšklebek, který mu přelétl přes rty. „Můj kariérní směr je poněkud odlišný. Zahrajeme si na hádanky?“

„Prozradíte mi, kdo jste?“ zeptala jsem se.

Mrknul na mě. „Domnívám se, zlatíčko, že smyslem hry je na to přijít.“

Přivřela jsem oči, rty mě při myšlence na jeho polibek dosud pálily. Jestli si chce hrát, budu si hrát. „Takže co se týče kariéry, vydal jste se na jinou dráhu? Ale jste tady,“ rozhodila jsem ruce, „v prestižním klubu, takže jste buď dobře oblečený číšník, nebo náležíte k té smetánce?“

Čekala jsem, že odpoví, ale jen potřásl hlavou v odmítavém gestu. „To nebyla otázka, na kterou lze odpovědět buď ano, nebo ne.“

„Pokud nechcete hrát...“ pokrčila jsem rameny a nenápadně zkontrolovala halu za sebou.

„Chci hrát, ale pouze podle pravidel. Pokud ovšem nechcete, abych vám kladl otázky raději já,“ navrhl.

Polkla jsem a snažila se udržet své tělo pod kontrolou. „Pocházíte z vyšších vrstev?“

„Musíte se zeptat správně,“ podotkl s pokrčením ramen.

„Ano, nebo ne?“ dodala jsem rychle.

„Ano,“ řekl, naklonil se a vzal do prstů kadeř mých vlasů. „Teď jsem na řadě já?“

„Ještě jsem se nezeptala na všechno,“ zašeptala jsem, zneklidněná blízkostí jeho rtů.

„Nevyplývejte všechny otázky najednou,“ poznamenal a zastrčil mi pramen vlasů za ucho. „Je nejlepší ponechat si nějaké tušení.“

„Ale vy už víte, kdo jsem já,“ připomněla jsem mu.

„Ale je spousta dalších věcí, které o vás chci vědět.“ Když mluvil, cítila jsem na šíji jeho horký dech. „A přímo umírám, abych vás slyšel říct ano.“

„Co když je odpověď ne?“

„Věřte mi, není.“ Otřel se rty o mou tvář. Zavřela jsem oči, abych si vychutnala ten dotek sotva rašícího strniště na své pleti.

Poodstoupil a já znovu popadla dech, upravovala jsem si šaty ve snaze nedat najevo žádné rozpaky.

„Poslední otázka,“ řekl, „a pak už můžete hádat.“

Poslední šance, jak ho odhalit, a já nevěděla o nic víc než v okamžiku, kdy jsme se potkali. A teď mé tělo překypovalo vzrušením, což mě zcela odvádělo od cíle. Zajímala mě jediná věc. Jediná otázka, na kterou jsem se mohla zeptat.

„Kdo jste?“ otázala jsem se znovu a myslela si, že ho zmatu.

Ale on znovu potřásl hlavou a zřetelně vyslovil „ano, nebo ne“. Bylo zřejmé, že hodlá i nadále zůstat tajemným, a to dokonce i poté, co mě využil, aby se zbavil své ex. Byla jsem v té hře jen náhodný pěšák, při takovém pomýšlení mě zalil stud. Bylo však nemožné, aby se mi v jeho blízkosti podařilo zklidnit tep.

Copak jsem si elektrizující moc toho polibku jen představovala? Byla jsem si jistá, že ne. Se stejnou jistotou jsem cítila, že on mě chce taky. Při té myšlence mi vyschlo v ústech. Pomyslela jsem na to, co Belle říkala o vztahu s bohatým a mocným mužem, a nutila jsem se ignorovat bolestivé pulzování, které se šířilo mým tělem. Neměla jsem zájem, aby si se mnou někdo takový pohrával. Odmítala jsem to.

„Měla bych se vrátit,“ oznámila jsem s vědomím, že se musím konečně pohnout, než se v jeho žhavé přítomnosti zcela rozpustím. Když přikývl, jeho pohled zaplál a propaloval se mi tělem. Ale tentokrát to nebyly mé tváře, co bylo v jednom ohni. „Doufám, že se znovu uvidíme, Claro Bishopová.“

Nečekal, až odejdu. Namísto toho zmizel na terasu, rozplynul se ve vzduchu. Teprve až byl z dohledu a já se vzpamatovala z opojného vlivu jeho přítomnosti, uvědomila jsem si, že jsem se líbala s mužem, o kterém ani nevím, jak se jmenuje. A toužila jsem to zažít znovu.

Plížila jsem se zpět na party, naprosto vyvedená z míry tím neznámým mužem a jeho polibkem, a ani jsem si nevšimla Belle, dokud jsem se znovu neocitla v jejích spárech. Zářila, popadla mě za zápěstí a táhla mě přímo k baru. Většina lidí kolem by ani nezaregistrovala její pichlavý pohled, když se usmívala, ale já věděla, že to značí problém. Vzhledem k tomu, jak omámená a rozčilená jsem byla po tom polibku – onom neuvěřitelném polibku – neměla jsem náladu pouštět se do nějakých sporů.

„Co to sakra bylo?“ zeptala se a přistrčila mi misku oříšků.

„Nemám hlad.“ Jídlo bylo to poslední, na co bych myslela.

„To už jsi opilá? Nenuť mě, abych tě nakrmila násilím.“

„Nejsem opilá,“ prohlásila jsem, i když jsem cítila pravý opak. Jeho rty. Jejich chuť. Tlak jeho těla. Tělem mi projela horká vlna a odolala jsem nutkání ovívat se.

„Claro.“ Belle lusklá prsty, aby připoutala mou pozornost. Zavrtila jsem hlavou a nepřítomně se na ni zahleděla. „Říkám, že by sis přinejmenším mohla dát s mým bratrem drink.“

„Promiň,“ poznamenala jsem. Vážně jsem se cítila mizerně, že jsem se jejímu bratrovi tak bezohledně vyhýbala. Byl jen jediný způsob, jak by se kdy naučila se mnou nikam nepostrkovat. Udělat něco takového, co by jí samotné bylo trapné. Už od dob rodinného skandálu před lety se Belle stále dařilo někoho ponižovat. Nechtěla jsem hrát s podobnými kartami, ale byla to jediná možnost, jak

se vzepřít její tvrdohlavosti. Navíc to byl ještě ke všemu den naší promoce.

„Myslím, že jsem zahlédla matku,“ zalhala jsem.

Bellin výraz změkkl, vzala pár ořechů z misky a podala mi je. „Protein. Budeš potřebovat sílu.“

Pravdivější slova nebyla nikdy vyřčena, i když mou záminkou byla lež. Moje matka tady dnes totiž měla být a já jsem nepochybovala o tom, že už dorazila. Klub absolventů Oxfordu a Cambridge rozhodně nepatřil k místům, kam byste se dostali bez pozvání, a na dnešní promoční oslavě byly přítomny některé rodiny patřící k nejvyšší britské elitě. To si Madeline Bishopová nemohla nechat za žádnou cenu ujit. Tisk vítán nebyl, šlo o soukromou party, ale vždycky byla šance, že bude mít štěstí a venku budou čekat paparazzi. Naše rodina nepřitahovala obecnou pozornost, ale ona po ní prahla od té doby, co před čtrnácti lety s mým otcem vydělali své první velké jmění. Bylo to poněkud trapné a já jsem příliš nedychtila po tom, abych ji viděla. Belle tohle všechno dobře chápala.

„Díky.“ Hodila jsem si oříšky do pusy. Z jejich slané chuti se mi sbíhaly sliny a já si uvědomila, že jsem vlastně dost hladová. Střelila jsem pohledem po blízkých hodinách a zasténala. Už to bylo skoro šest hodin, kdy jsem jedla naposled.

„Nehodlám nést odpovědnost za to, že omdlíš v den své promoce,“ prohlásila Belle a mrkla na mě. Zнала mě dost dobře na to, aby věděla, že v tom stresu, způsobeném napřed slavnostní ceremonií a pak touhle party, jsem úplně zapomněla jíst. „Teď se tam nekoukej, ale Bishopovi právě přicházejí.“

„Bůh ochraňuj královnu,“ zamumlala jsem, zhluboka se nadechla a natáhla se pro pár dalších oříšků. Docela ráda bych je zapila dobrým bourbonem. Když jsem se obrátila, zahlédla jsem svou matku vyšňořenou v oslnujících, ale krátkých šatech barvy paví modři, které sice působivě obepínaly její atletické tělo, ale vzhledem k jejímu

věku byly naprosto nevhodné. Vážně mi nepřipadalo fér, že matka je v lepší formě než já. Jistě, vypadat skvěle totiž považovala za svou profesi.

Zahlédla jsem, že pátrá pohledem po místnosti, její ruce půvabně spočívaly na šňůře perel, kterou měla kolem krku. Možná se nenarodila v Británii, ale snadno se mohla rovnat kterékoli zde přítomné aristokratce. Hlavu nesla vysoko, s nosem mírně vzhůru, a rozhlížela se kolem sebe kritickým pohledem. Na rtech měla blahosklonný úsměv, jako by vstupovala do místnosti plné svých poddaných.

Zhluboka jsem se nadechla a zvedla ruku, abych jí zamávala.

„Poslední šance zmizet,“ řekla jsem Belle.

„A nechat tě tu samotnou? V žádném případě, ale mám u tebe láhev vína.“ Aniž bych ji o to požádala, vrazila mi do ruky sklenici. Přesně věděla, co potřebuju, abych tohle setkání zvládla.

„Platí.“ I když budeme, než večer skončí, pravděpodobně potřebovat víc než jen jednu láhev.

„Claro, nejdražší holčičko!“ Máma prolétla davem až ke mně a políbila mě na tvář. Její náklonnost byla vždy křehká jako motýlí křídlo. Pocity jsou tak nesmírně křehké, řekla mi kdysi, že je lepší být v jejich případě opatrný. Od dětství jsem pozorovala, že stejná citlivost pronikla i do jejího manželství.

Táta ke mně natáhl ruku, a sotva jsem ji uchopila, stiskl mě v pevném objetí. „Claruško, zvládla jsi to!“

Při té přezdínce z dětství jsem se trochu začervenala. Táta nikdy nevěřil, že láska je křehká, i když s mou matkou zacházel jako s malovaným vejcem.

„Absolventka univerzity,“ pravila máma a vypjala hrdě hrud, čímž rafinovaně přilákala uznalé pohledy mužů, kteří nás obklopovali. „A dokonce Oxfordu.“

„Na moji holčičku!“ Táta pozvedl sklenici k přípitku a já v jeho gestu vnímala celou směs pocitů.

Nikdy nepochybovali o tom, že bych měla jít na univerzitu, i když můj otec musel před lety o dosažení titulu bojovat. Moje máma takové štěstí neměla. Bylo zvláštní vědět, že tady teď oslavuje osobu, která zabránila naplnění jejich vlastních ambicí.

„Budoucí nobelistka. Veliká britská naděje,“ pokračoval táta.

Vývalila jsem na něj oči. „Spíš posluhovačka budoucího nobelisty.“

„Každý nějak začíná,“ podotkl. „I malé věci jsou důležité. Gándhí taky tak začínal.“

To mi bylo jasné, ale při pouhém pomyslení na práci, do níž jsem měla nastoupit, se mi dělalo poněkud nevolno. Naštěstí zbývalo ještě čtrnáct dní, než tam opravdu začnu pracovat, a na mysl jsem měla spoustu věcí, které musím za tu dobu stihnout. „Žádné hladovky ode mě nečekej,“ slíbila jsem mu.

Matka vedle nás ztuhla. „To bylo nevkusné.“

„Promiň, jen jsem žertovala,“ ujistila jsem ji.

Ale máma se začala ovívat a vrhala kolem ty své pohledy. „Je tady poněkud dusno.“

Táta se pousmál. „Tak ti najdeme nějaké jiné místo, miláčku.“

Šlo o pasivně agresivní taktické číslo přesně podle matčina scénáře. Musela být neustále v pohybu. Nezáleželo na tom, jak krásný měla výhled, nakolik okouzlující byli její spolustolovníci při večeři ani na exkluzivně večírku, kterého se účastnila. Vždy byla přesvědčena, že o něco přichází. Byla si jistá, že za vedlejším rohem může čekat ještě lepší příležitost nebo důležitější osoba. To znamenalo, že prvních pár let poté, co moji rodiče prodali svou internetovou společnost, se naše rodina přesouvala z domu do domu. Táta si pak konečně dupnul, a když jsme se před šesti lety přestěhovali z Los Angeles do Kensingtonu, prohlásil, že to je ono. Byl to ten nejvíc nóbl domov, jaký jsme kdy měli, s tou nejvíc nóbl adresou. Přímo přes ulici bydlela ta popová zpěvačka, která se provdala za slavného fotbalistu. Máma na to prvních pár let přistoupila,

ale pak postupně naznačovala, že je připravena na změnu. Nebo se spíš chtěla poohlédnout po něčem ještě lepším. Tátovi budiž přičteno ke cti, že jí v oné záležitosti neustoupil. To jí ale nezabránilo, aby si najala realitního agenta. Každých pár měsíců mě táhla s sebou, abych si prohlédla nějaké nemovitosti. Naznačovala, že by mi chtěla nějakou koupit, ale já nechtěla nic podobného připustit. Rodiče platili výdaje, které jsem měla během studií. Zvládla jsem se vypořádat s matčiny nároky i s její zvědavostí ohledně mého života, která mě občas přímo dusila, ale teď jsem dospělá, mám vlastní práci a rozhodně netoužím po tom, abych nadále žila pod její kontrolou.

„Claro, už jsi zvažovala, kde teď budeš bydlet, když ses vrátila do města?“ zeptala se a zavěsila se do mě. Ke slovu přišla její tajemná schopnost uhádnout, na co právě myslím.

S tebou ne, pomyslela jsem si. Londýn byl pro mě zatím dost neznámý, přistěhovala jsem se do Británie vlastně docela krátce před nástupem do školy a moje matka to věděla. Ani to by mě ale nepřinutilo, abych chtěla bydlet s ní. „Říkala jsem ti, že teď budu u Belle.“

„Ale Belle se bude vdávat,“ připomněla mi máma. Otočila se a věnovala mé kamarádce zářivý úsměv. „Musíte mi povyprávět o všech detailech svatby.“

Belle úsměv opětovala, a když se moje matka obrátila zády, pozvedla vědoucně obočí. Pochopila, že máma se právě pozvala na její svatbu. A pravděpodobně toužila i po tom, převzít mou roli družičky, pokud bych jí to dovolila.

„Nehodlám s ní bydlet celý další rok,“ řekla jsem klidně. Přinejmenším to znělo klidně. Ve skutečnosti mě to všechno dost znepokojovalo. Žít sama jsem příliš nevládala a Belle i máma to věděly. Nebyla jsem si jistá, co budu dělat, až se Belle vdá a sestěhují se s Philipem. Snažila jsem se na to nemyslet.

„Nebojte se, paní Bishopová,“ řekla Belle a zamrkala. „Mám dlouhý seznam mužů, kteří umírají touhou pozvat Claru na rande, a všichni jsou z dlouhodobého hlediska perspektivní.“

Nejradši bych se na místě propadla. Nesnášela jsem, aby se mnou někdo manipuloval. Jako bych potřebovala někoho, kdo mi zařídí milostné dobrodružství. Cítila jsem se pak nežádoucí a odstrčená, jenže dnešní večer ukázal, že jsem cokoli jiného než to. „Bavíme se o mužích, nebo o investicích?“

„To je totéž,“ podotkla máma a obrátila svou pozornost opět k Belle. „Jste tak dobré kamarádky, měla byste jí někoho dohodit, a určitě mi říkejte Madeline. Budeme se teď pořád vídat.“

Hlavou mi prolétl obraz společných obědů a odpoledních svačín. Nikdy bych neuspěla, kdybych jí připomněla, že brzy budu dost zaneprázdněna prací. Moje matka nemusela pracovat už tak dlouho, že jsem si nebyla jistá, zda má vůbec představu, co dnes kariéra vyžaduje.

„To doufám,“ řekla Belle. Považovala mou matku za zábavnou, ale i já jsem věděla, že to nemyslí vážně. Madeline bylo nejlepší podávat v malých dávkách.

Přesunuli jsme se blíže ke dveřím, jimiž jsem předtím utekla, a já se v myšlenkách vrátila k tomu polibku. Jedna část mě by nejraději proklouzla pryč a pokusila se toho muže najít, ale byla bych pak lepší než ta dívka, které se pokoušel vyhnout? Pravděpodobně ne. Jak bych se cítila, kdybych ho nakonec našla, jen abych ho přistihla, jak se muchluje s nejbližší holkou v dosahu? *Nová Clara Bishopová nemá čas na playboye, ani na žádnou zátěž a drama*, připomněla jsem si.

Ale přesto jsem si nemohla pomoci a přehrávala jsem si v mysli ten polibek, každý okamžik, dokud jsem zase téměř necítila dotek jeho rtů. Přitiskla jsem si dlaně k bokům, abych ovládla vzrušení, které mi zaplavovalo tělo.

Pronikavý smích mé matky mě z mého snění vytrhl. Bylo nepravděpodobné, že by někdo řekl něco opravdu vtípného, ale i tak jsem se usmála, jako bych byla zcela při věci.

„S tvým otcem jsme to probírali.“ Máma koukla na tátu. Ten po ní jen vrhl otrávený pohled, který ignorovala. „Proč se nepřistěhuješ k nám? Vážně, Belle bude jistě chtít být s Philipem sama a u nás je místa víc než dost.“

Ano, místa u nich byla spousta, ale v žádném případě jsem nehodlala matčinu nabídku přijmout. „Už jsme podepsaly skvělou nájemní smlouvu na byt,“ zalhala jsem.

„Vážně? Aniz by ses se mnou poradila?“ Matka nesouhlasně našpulila rty. Nosila ty výrazy nespokojenosti, jako jiné ženy nosí klobouky. Často a s velkou obřadností. Podívala se na mě, jako bych ji naprosto zradila.

„Omlouvám se, nemohly jsme to nepodepsat,“ přispěchala mi Belle na pomoc v mé lži.

„Jenže já toho vím o nemovitostech opravdu hodně.“ Nafoukla se ještě víc, což odhalilo jemné vrásky, za jejichž skrytí hodně platila. To, že se naštvála až tolik, nevěstilo nic dobrého.

„Jde jen o nájem,“ připomněla jsem.

„Ale i tak je to smlouva. Víš, že jsem teď četla v Sun, že čím dál více pronajímatelů špehuje své nájemníky?“

Další typický bod mámina scénáře: Udělat z něčeho, co není za normálních okolností ani trochu strašidelné, něco děsivého. Dařilo se jí mě takhle děsit celých osmnáct let mého života, ale teď mi bylo třiadvacet a tenhle její pokus mě jen otrávil.

„Jsem si jistá, že to bude v pořádku,“ řekla jsem.

„Pronajaly jsme si to od jedné milé staré dámy,“ dodala Belle.

Vrhla jsem na ni varovný pohled. Ta lež narůstala tak rychle, že jsem ztrácela jistotu, zda ji dokážeme ukočírovat. Za ty roky, kdy jsem matce lhala pro její vlastní dobro, jsem už věděla, že je mnohem

snazší předkládat jí drobné nepravdy než se zamotat do jedné, která bude natolik velká, že ji buď nespolkne, nebo si ji, jako v tomto případě, bude pamatovat.

„Je to Doris?“ zeptala se máma a chytila otce za paži. Bylo pro ni požehnáním zahlédnout dnes někoho známého a já byla přesvědčena, že si nenechá ujít příležitost být na téhle akci viděna. „Pojďme ji pozdravit!“

Z tátova výrazu bylo zřejmé, že to je to poslední, o co by stál, ale přikývl a vzal mámu opatrně za ruku. Jen co byli z doslechu, šťouchla jsem Belle do paže. „Žádnou milou starou dámu ani byt nemáme.“

„Vlastně,“ přerušila mě dramaticky, „máme.“

Pozvedla jsem překvapeně obočí. „Máme?“

„Moje teta Jane vlastní dům ve východním Londýně.“

Nemyslela jsem, že by mě mohla ještě něčím překvapit, ale tohle vážně stálo za to. „Ty máš ve východním Londýně tetu?“

„Ó, jen počkej,“ napila se Belle dlouze svého koktejlu a pokrčila rameny, jako by vůbec nebylo zvláštní mít staršího příbuzného, který žije v jedné z nejmodernějších londýnských částí. „Zamiluješ si ji.“

„Nevím,“ řekla jsem, „ještě jsem to ani neviděla.“

„Věř mi. Zítra se s ní sejdem. A kromě toho, dovedeš si představit, že by ses nastěhovala zpátky k rodičům?“ zeptala se Belle a sevřela si krk, jako by ji škrtili pořádným provazem.

„Ano i ne,“ přiznala jsem.

„Ano?“ Nebyla to otázka, ale projev nedůvěry.

„Víš, že nerada bydlím sama,“ připomněla jsem jí. Ale pomyslení na návrat do rodičovského domu mě opravdu neuklidňovalo. Na univerzitě jsem byla nezávislá a až na pár špatných rozhodnutí, která většinou souvisela s Danielem, se mi od druháku docela dařilo.

Existovali lidé, ke kterým bych se teď mohla vrátit. Většina mých přátel se měla brzy stěhovat do Londýna. Ale má nejbližší přítelkyně, a taky jediná, se kterou jsem si dokázala spolubydlení

představit, byla Belle. Třeba za rok dosáhnu zase té nezávislosti, kterou jsem cítila v prvním ročníku školy a která kvůli vztahu s Daniem tolik utrpěla, a na základě toho mě opustí nutkání sdílet byt s někým dalším, ale zatím jsem do takové fáze nedospěla.

„Já vím, to je v pořádku,“ položila mi Belle ruku na rameno. „Ale to znamená, že mi dovolíš, abych tě podpořila. A zkusila tě s někým seznámit. Cítila bych se fakt hrozně, kdybych tě měla za rok poslat zpátky k rodičům.“

„Kdo ví, co bude za rok,“ poznamenala jsem.

Belle tentokrát moje rameno trochu stiskla. „To je správný přístup.“

„Takže teď si myslíš, že mě budeš moct někomu dohodit?“

„Jen jedno rande,“ zaprosila. „S mým bratrem,“ dodala.

„Obávám se, že není můj typ.“ Nechtěla jsem ranit její city. Nebyla přece Bellina chyba, že její bratr je naprosto nemožný.

„Vím, že by to asi nebylo to pravé ořechové,“ podotkla, „ale chtěla bych, aby o tebe bylo postaráno.“

„Dokážu se o sebe postarat sama.“

Z jejího výrazu jsem pochopila, že o tom vážně pochybuje. A za poslední rok jsem jí vlastně ani nedala jediný dobrý důvod, aby mi věřila. Navzdory tomu jsem ale skutečně nehodlala ustoupit a začít chodit s jejím bratrem. Ať už je advokát, nebo ne. Díky bohu, před jejím dalším naléháním mě zachránil příchod jejího snoubence. Objevil se v pravou chvíli, než jsme se o to mohly začít znovu přít.

„Támhle je Philip,“ prohodila, vyskočila a uhladila si sukni. Obrátila se ke mně, zdali jí to sluší.

„Vypadáš úžasně, jako vždycky.“ Vůbec jsem nemusela lhát. Nezáleželo na tom, kolik toho Belle vypila nebo jak dlouho byla na nohou, vždycky působila čerstvě, odpočínutě a dokonale uhlazeně. „Řekni Pipovi, že ho zdravím.“

Než se k němu Belle vrhla, vyplázla na mě jazyk. Philip se na můj vkus choval až příliš upjatě, a to už něco znamenalo. Nesnášel přezdívku Pip, a tak jsem ji používala schválně. Ne proto, že bych ho neměla ráda. Byl příjemný, pohledný blondák s ostře řezanými rysy, vysoký a zdvořilý. A skutečnost, že má titul a spoustu peněz, taky nebyla k zahazení. Naprosto ztělesňoval Bellin ideál muže: finanční a genetické zajištění. Nemohla jsem jí to vyčítat. Obě jsme v životě zažily ztráty, takže jsem chápala, že hledá bezpečný přístav. Jen jsem si přála, aby i ona respektovala, že já svůj bezpečný přístav nespojuju s představou muže, jakým je Philip nebo její bratr nebo kdokoli z našich starých přátel, které budu pravděpodobně v následujících týdnech občas potkávat.

Zahlédla jsem, jak ji Philip chytil za ruku a přitáhl si ji k sobě. Jakmile se ocitla v jeho náruči, rozzářila se a já obdivně vydechla. Vypadali nádherně, jako z pohádky. Možná jsem se mýlila v tom, proč jsou ti dva spolu. Zřejmě pro ni představoval mnohem víc než jen bezpečné zázemí.

Jsou místa, která jako by na vás čekala celý život. Okamžitě se tam cítíte jako doma. Pro mě takovými bývaly obvykle knihovny, kavárny, klidná zákoutí na odlehlých plážích či pod stinnými stromy. V žádném z těch domů, které koupili moji rodiče v době mého dospívání, jsem se tak nikdy necítila. Byly příliš velké a příliš chladné. Žít v nich se spíše podobalo bydlení v muzeu a já nesnášela ten pocit, jako bych byla vystaveným exponátem. Ale jakmile jsem poprvé vkročila do bytu, který vlastnila Bellina teta, věděla jsem, že tam budu šťastná. Nebo vlastně víc než to: že tam budu v bezpečí.

„Tak co na to říkáš?“ zeptala se Belle a točila si na prstu svým snubním prstýnkem.

Nebyla jsem si jistá, zda najdu ta správná slova. Malá část mého já si odmítala přiznat, že jsem se při představě pronájmu bytu od

Belliny tety mýlila. Obrátila jsem se k ní, neschopná zabránit, aby se mi hloupý úsměv vloudil na tvář. „Kdy se můžeme nastěhovat?“

Teta Jane kolem nás zakroužila, její splývavá tunika a šál se v té rychlosti na moment proměnily v barevnou šmouhu, a otevřela okno. „Takhle je to lepší! Nemůžu vystát zatuchlé pokoje.“ Nadechla se vánku proudícího do místnosti. „Je prázdný, a to pro duši domu není dobré. Klíče mám u sebe. Pokud chcete, tak si je vezměte.“

Bez váhání jsem vzala svazek z její napřažené ruky. Abych se vyrovnala se stresem na konci semestru, každý den jsem si systematicky dělávala seznam všech věcí, které by mě mohly znepokojovat po zkouškách. Najít si byt byla jedna z těch záležitostí, které mi stále nedávaly spát. A teď jsem měla pocit, jako by části mého života, mého skutečného dospělého života, konečně zapadly na správné místo. Nájemné, které nám stanovila, by šlo snadno pokrýt dokonce i poté, co by se Belle vdala, jestliže by byt stále pronajímala s touhle rodinnou slevou. Ani bych nemusela sáhnout do svého svěřeneckého fondu.

„Bude hezké mít v tomhle domě mladou krev,“ pokračovala. „Poslední nájemník byl muzikant, který, obávám se, byl trochu nahluchlý.“

„Teta Jane má pro muzikanty slabost,“ vysvětlila Belle a mrkla na mě.

„Jsou skvělí milenci,“ potvrdila její teta s naprosto vážnou tvář, jako bychom se bavily pouze o nějaké obchodní záležitosti nebo o tom, co dělat, když přeteče záchod. „Prosím, řekněte mi, že spíte s muzikanty.“

Zadusila jsem smích, který mi bublal v krku, a zavrtěla jsem hlavou. Z výrazu tety Jane bylo zřejmé, že to považuje za velkou škodu. S nadějí se otočila k Belle, ale i ta odpověděla zamítavě. Její útlá ramena poklesla a potřásla smutně hlavou.

„A ty se vdáváš... Ale i tak můžeš mít nějaký poměr. I v tomhle jsou muzikanti skvělí.“

Připadalo mi, že tím čerstvým vánkem v bytě je sama teta Jane, a následovala jsem ji z pokoje do pokoje, zatímco ona poukazovala na drobné zajímavosti mého nového domova. Nijak nedávala najevo, že je bohatou dědičkou, ale vlastnila tuhle budovu, takže to bylo zřejmé. Šedé vlasy měla ostříhané na způsob nějaké punkrockové vily a ten účes se hodil k její útlé postavě i elegantní tváři.

Podle rodokmenu byla aristokratkou, to bylo jisté, ale působila světácky a exoticky. Žádná pýcha a odtažitost, s nimiž jsem se setkávala v případě univerzitních funkcionářek. Okamžitě jsem si ji oblíbila – a moje intuice mě nikdy neklamala.

Byt byl dokonalý. Nedávno prošel rekonstrukcí a byl vybaven na dálku zářícími nerezovými spotřebiči a obrovskou vířivkou. Stěny tvořila kombinace odhalených cihel a pečlivě udržovaných omítnutých ploch, rámy dveří a oken byly výsledkem vytríbené truhlářské práce. Opravené dubové podlahy se jen leskly. Jedinou věcí, která scházela, byl krb, ale v nadcházejících letních měsících ho těžko budu postrádat. Až budeme mít nábytek, budu moct škrtnout většinu položek ze svého seznamu. Dokonce by mi mohlo zbýt pár dní na objeiování Londýna, než budu muset nastoupit do práce.

„Který pokoj bys chtěla radši?“ zeptala se mě Belle, když jsme ještě naposled procházely bytem.

„Vlastně je mi to jedno.“

„Lhářko.“ Zavěsila se do mě a táhla mě k té menší, ale zato útulnější místnosti. „Vím, že chceš tenhle.“

Skousla jsem si ret v obavách, že bych ji naštvála, kdybych přiznala, že má pravdu. S tím arkýřovým oknem byl ten pokoj přesně podle mého gusta.

„Je krásný,“ vypravila jsem ze sebe pomalu.

„Je tvůj. Z toho druhého vedou dveře na záchod, takže můžu být každé ráno první.“

„To je tedy prohnatost,“ smála jsem se, ale ne proto, že by to chytře vymyslela. Spíš proto, že se mi nezdálo příliš pravděpodobné, že by Belle vstávala dřív než já.

Bellino hlavní zaměstnání v následujících dvanácti měsících bude příprava a ladění všech detailů svatby. Pokud by existovala profese umožňující flexibilní plánování, dostala by ji.

„Jdu poděkovat tetě Jane.“ Vypařila se a nechala mě v pokoji samotnou.

Už jsem si představovala, kam přijde postel a moje police na knihy. Pod velké okno, z něhož byl výhled do rušné ulice o tři patra níž, bych dokonce mohla vtěsnat i křeslo nebo přinejmenším lavici. Všechno zapadalo na místo díky notné dávce štěstí a mým pečlivým plánům během posledního akademického roku. Ale hluboko v nitru jsem přemýšlela o tom, kdy se to všechno změní. Jak jsem tak zírala z okna, všimla jsem si, že se jarní obloha zatáhla a mraky visí nízko – blížila se bouřka.

3 |

Do mých snů se vkradly slabé zvuky z ulice, ale já jsem dál setrvala ve stavu nevědomí. Snila jsem o hezkém muži s jemně škrábajícím několikadenním strništěm na tváři, která se ztrácela ve stínu, a o smyslné vůni hřebíčku ve vzduchu kolem nás. Prsty se dotýkal mé klíční kosti, pak sklouzl k hornímu knoflíku a jeho rty našly mou tvář. Zatroubení klaksonu ho rozptýlilo, a tak se zarazil, přestože jsem stále úporněji bojovala, abych se neprobudila. Ale to už se ode mě dost vzdálil a v obličejí měl ten vědoucí úšklebek. Pokrčil rameny, pak ranní světlo proniklo pod má víčka a rozpustilo v sobě poslední výjevy mého snu. Ale já jsem odmítala otevřít oči a zoufale jsem se toužila ponořit zpět do své fantazie.

Nakonec to byla silná vůně kávy, co mě probudilo docela a co mě přinutilo konečně oči otevřít. Do pokoje vklouzla Belle. Zakývala na mě prstem.

„Posaď se, drahoušku, a dostaneš tohle.“

„Kolik je hodin?“ zeptala jsem se a burcovala své vědomí, aby mě v té mojí rozespalosti propojilo se vším důležitým *tady a teď*.

„Čas vybalovat,“ podotkla Belle a přenechala mi hrnek. „Nebo už nejsi dospělá?“

„Pustím se do toho až příští pátek. Už nějakou dobu jsem ti vydána na milost a nemilost a právě proto bys mě teď měla nechat ještě chvíli spát.“ Lokla jsem si kávy a vzdala se představy, že bych si ještě poležela.

„Nechalas něco nevybaleného?“ zeptala se Belle, když prolétla seznam věcí načmáraný na víku nejbližší krabice.

Poplácala jsem svou matraci. Postel s nebesy se přímo ztrácela pod péřovou příkrývkou, napěchovanou v krémovém povlaku, a spoustou péřových polštářů. Po týdnu, kdy jsem se trmácela vždy do Oxfordu a zpátky a přespávala na příšerných gaučích, byl kvalitní spánek mou naprostou prioritou. To ale znamenalo, že všude kolem nás byly dosud zalepené krabice. Stěny v mém pokoji byly zatím holé, až na ocelově modrý nátěr. Dokonce bych musela pořádně hrabat, abych vůbec našla oblečení, a zdálo se, že Belle už si svou garderobu vybalila. Navzdory tomu, že sotva svítalo, byla už ustrojená v upnutých tmavých džínách a volném řaseném tričku, které na její štíhlé postavě působilo rafinovaně. Se svými lesklými blond vlasy svázanými dozadu a dokonalou, přirozeně opálenou pletí vypadala jako modelka.

Docela klidný ruch ranního provozu, který sem zvenku doléhal, narušilo několikeré zahoukání klaksonů. Belle vyskočila, aby vykoukla z okna, a když shlédla dolů do ulice, zamračila se.

„Co se to tam sakra děje?“ zeptala jsem se.

„Nějaká banda nekňubů. Vypadají jako reportéři,“ odpověděla pohrdavě. „Možná tam došlo k nehodě.“

Se skuhráním jsem se vysoukala z postele, povzdechla si a postavila hrnek s kávou na nejbližší krabici. Bylo ostudné, jak se reportéři hrnuli ke každé příšerné události v Londýně, jako by snad veřejnost chtěla vidět ve večerních zprávách fotografie zdemolovaných aut. Ani ochrana, zavedená po smrti princezny Sarah, je neodradila od hledání nových způsobů, jak vystopovat senzace pro své krvavé titulky.

Netušila jsem, co přilákalo jejich pozornost zrovna teď, ale bylo jasné, že se o všech špinavých detailech dozvím v následujících dnech u každého novinového stánku.

„Nezdá se, že by se tam něco dělo,“ nakrčila Belle otráveně nos. Očividně chtěla zjistit, k čemu na ulici došlo.

„Teď už opravdu nebudu moct usnout,“ podotkla jsem a přesunula pár krabic, dokud jsem nenarazila na jednu s nápisem „oblečení“. „Dám si sprchu a pak můžeme vybalovat.“

Belle přikývla a vydala se směrem ke dveřím. „Mohla bych skočit dolů a omrknout to, než budeš hotová.“

Zavrtěla jsem hlavou a snažila jsem se zatvářit co nejvyčítavěji.

„Co když je tam pohotovost? Nebo vrah na útěku?“ nadhodila Belle. „Jsme tu v sousedství nové, milá Claro, měly bychom být obezřetné.“

„Tím myslíš, že bychom měly nejdřív posbírat všechny místní drby?“

Belle semkla rty, aby skryla úsměv, ale tou snahou byl její výraz ještě rozpustilejší. „Ani si nevšimneš, že jsem pryč.“

Voda se zahřála za necelých pět minut, a když jsem vklouzla do sprchy, ramena se mi uvolnila a já nechala vodu stékat po těle. Zavřela jsem oči a myslela na svůj sen a toho tajemného muže ze začátku týdne. Něco mi svíralo útroby, celé mé nitro, a já si přála, abych ten sen mohla dosnit. *Nebo ještě lépe*, přemýšlela jsem, když jsem si na pokožce pěníla mýdlo, *abych ho mohla znovu vidět*. Snažila jsem se sama sebe přesvědčit, že ta touha je nevinná. Že chci jen znát jeho jméno a vědět, proč mě využil, aby se zbavil té dívky, ale upřímně, víc než cokoli jiného jsem si přála, aby mě znovu políbil. Sklouzla jsem si rukama níž k břichu a mezi nohama mi začalo naléhavě tepat.

„Nebud' hloupá,“ řekla jsem si a otočila jsem se, abych spláchl horkou vodou zbytky mýdla, než sprchu vypnu. Naštěstí jsem nebyla tak zoufalá, abych se tam ve sprše sama udělala. Když už jsem měla své husté kaštanové vlasy vysušené ručníkem a našla jsem jedny pohodlné džíny, zaslechla jsem Belle v kuchyni.

„Už jsi odhalila všechny špinavosti?“ zeptala jsem se, když jsem přišla za ní. V hrnku jsem měla čerstvou kávu, usrkla jsem si a čekala, až se Belle rozpovídá. Sřetly jsme se pohledem, Belle byla ve tváři bledá a zrudlá zároveň. Prsty bubnovala o štos novin na lince.

„Je snad něco, co bys mi zapomněla říct, Claro?“ zeptala se.

Svraštila jsem obočí a snažila se její otázku rozluštit. Belle a já jsme byly spolubydlícími během našich let na Oxfordu proto, že jsme se prostě měly rády, a mimo jiné proto, že ani jedna z nás po ničem neslídila. Nemusely jsme. Belle nikdy neoddělovala osobní věci od soukromých, což znamenalo, že přede mnou neměla žádné tajemství, a jelikož můj život byl mnohem méně zajímavý než ten její, ona o mně věděla všechno.

„O co jde, Belle?“ otázala jsem se potichu. Žaludek se mi úplně zkroutil. „Vypadáš, že ti není dobře.“

Nervózně se zasmála, a jak se snažila promluvit, vybuchla v záchvatu smíchu. „To je... tak... absurdní.“

Hmátla jsem po novinách, ale Belle je rychle popadla a s nejistým úsměvem zavrtěla hlavou.

„Asi by sis měla sednout, drahoušku,“ nařídila mi.

Klesla jsem na kuchyňskou stoličku, hrůza mi roztřásla končetiny a v žilách mi stýdla krev. V životě jsem neudělala nic špatně. Nebyl absolutně žádný důvod myslet si, že to, co Belle tak strašně rozrušilo, má co do činění se mnou. Ale bylo to tak. Tím jsem si byla jistá. Poznala jsem to z jejího chování.

Pásla se na mé nejistotě.

„Ven s tím,“ vyzvala jsem ji netrpělivě a cítila jsem, že je mi čím dál tím hůř.

Belle otočila noviny a já spatřila titulní fotografii dvou lidí, kteří se k sobě tisknou. To kvůli tomu tak vyváděla? Zvedla jsem obočí a ona mi pod nos strčila další bulvární plátek. Tahle fotka byla zaostřená blíž na fotografovaný subjekt, ale chvílku mi trvalo, než